

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
Martinou Rýznarovou ve věci

žalobce: **V. S.**
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Ivanem Pavelkou, Ph.D.
sídlem nám. T. G. Masaryka 2433, 760 01 Zlín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2024, č. j. X, ve věci přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- 1. Spor byl o to, jestli napadené rozhodnutí bylo zákonné, konkrétně zda 1. správní orgány žalobci přestupek prokázaly, 2. jednání žalobce bylo společensky škodlivé (mělo materiální znak), 3. byly zde opomenuté důkazy, 4. šlo o svépomoc, krajní nouzi nebo nutnou obranu, 5. jednání žalobce bylo úmyslné a 6. správní orgány zneužily správní uvážení nebo překročily jeho meze.
- 2. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Vsetín (dále jen „městský úřad“) z 8. 11. 2023, č. j. X, kterým městský úřad uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 7 odst. 1 písm. c) bod 3 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o některých přestupcích“).

3. Žalobce se měl úmyslnou schválností dopustit přestupku tím, že 26. 5. 2022 v čase od 11 do 15 h ve V. na ulici 4. k. u výrobní haly č. p. X odstavil vozidlo Ford Tranzit, registrační značky X, tak, že bránil ve výjezdu zaparkovanému vozidlu (dodávky) červené barvy na parkovišti u nákladové rampy budovy č. p. X (p. č. XA). Městský úřad žalobci uložil za přestupek pokutu 1 000 Kč a náhradu nákladů správního řízení 1 000 Kč.
4. Z **rozhodnutí městského úřadu o přestupku** plyne, že podle svědecké výpovědi J. K. jeho syn T. K. přijel asi v 11 hodin červenou dodávkou do areálu žalobce a najel ke schodům nákladní rampy, aby naložil věci. V tom přijel žalobce a svým vozidlem (bílou dodávkou) zablokoval vozidlo pana K. a šel pryč. Svědek J. K. volal policii, která na místo přijela. Šlo o to, že syn tam vozidlo neparkoval, jen se tam otáčel. Odpoledne syn svědkovi volal kolem 15. hodiny, že vozidlo je odstraněné a že může z místa odjet. Svědek T. K. podal shodnou výpověď a upřesnil, že náklad vážil 1375 kg, že ho nemohl nosit od brány a že žádný jiný přístup k vykládce v areálu není.
5. Žalobce nepopíral, že k jednání došlo, jednalo se však o svépomoc. Pan K. prokazatelně od 24. 5. 2022 věděl, že nemá žádný právní titul ke vstupu a vjezdu do hotelového areálu žalobce a parkování v tomto místě. Pan K. toto oprávnění vyplývající z dřívější nájemní smlouvy pozbyl doručením usnesení Krajského soudu v Ostravě, tj. nabytím právní moci rozsudku Okresního soudu ve Vsetíně ve věci přezkoumání oprávněnosti výpovědi nájmu. Žalobce v odvolání upřesnil, že šlo o odvracení krajní nouze.
6. Městský úřad měl protiprávní jednání žalobce za prokázané oznámením Policie ČR, fotodokumentací Policie ČR, svědeckými výpověďmi J. K. a T. K., písemným vyjádřením žalobce z 29. 8. 2022 a písemným vyjádřením J. K. ze 4. 10. 2022.
7. Žalobce měl postupovat zákonným způsobem a protiprávní jednání J. K. a T. K. při opakovaném neoprávněném parkování ve svém areálu oznámit Policii ČR nebo městské policii. Úmysl žalobce směřoval ke způsobení následku – narušení občanského soužití. Žalobcovo jednání bylo schválností, které mělo pobouřit či jinak poškodit jiného a šlo o hrubý, zřejmý a neoprávněný zásah do pokojného života jiného. Svým jednáním žalobce dlouhotrvající soukromoprávní spor ještě prohloubil. Jednání žalobce nebylo pouze nevhodné, ale porušilo zájem společnosti na klidném občanském soužití. Žalobce zasáhl do práv T. K., když mu znemožnil otočit se na místě, umožnit vykládku a bránil mu ve výjezdu z parkoviště těsným najetím před přední část vozidla. Žalobce se měl domáhat ochrany svých práv v soudním řízení.
8. **Žalobce v odvolání** namítal, že předvolávání policie za účelem zamezení protiprávního vjíždění a parkování J. K. a T. K. v areálu společnosti žalobce se opakovaně ukázalo jako zcela neúčinné, protože do příjezdu policie nebo krátce po jejím příjezdu již jmenovaní z areálu dobrovolně odjížděli, neboť vyložili materiál či naložili zboží a přivolání policie se míjelo účinkem. Odtah vozidla pana K. z areálu není možný vzhledem k jeho umístění a nedostatku odstavných ploch v okolí. Přivolaná policie byla zcela bezradná a nedokázala situaci na místě řešit, ani nečinila podněty ke stíhání příslušných osob pro přestupky proti majetku a občanskému soužití. Pánové J. K. a T. K. opakovaně blokují místa, které žalobce pronajal společnosti I. technic s. r. o. a místa, která jsou vyhrazena hotelovým hostům, a schválně nechávají svá nákladní vozidla parkovat napříč přes několik parkovacích míst pro osobní vozidla. Tyto skutečnosti žalobce doložil fotografiemi z 9. 1. 2023 a 20. 11. 2023.
9. Podle **rozhodnutí o odvolání** jako schválnost je třeba kvalifikovat jednání, které může negativně zasáhnout do práv jiného – srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen

„NSS“) č. j. 1 As 24/2010-22 a č. j. 7 As 12/2010-65, podle kterého narušení občanského soužití je trestáno tehdy, dojde-li k negativnímu zasažení jednáním určité intenzity, které svojí povahou typově odpovídá jednáním uvedeným v demonstrativním výčtu hrubých jednání. Zde je zařazena i schválnost. Žalobce měl věc řešit tzv. zápůřčí žalobu, protože jde o soukromoprávní spor. Je zjevné, že žalobce chtěl narušit občanské soužití. Učinil tak s cílem, aby řidič červené dodávky byl omezen v jízdě a nemohl opustit dané stanoviště. Jednání žalobce se jeví jako „vytrestání“ protistrany, se kterou vedl soukromoprávní spor o oprávněnosti užívání areálu na základě nájemní smlouvy, kterou žalobce vypověděl. Jednání žalobce nelze přirovnat k užití technických prostředků policí k zablokování vozidla. Tuto kompetenci mají policisté. Žalovaný odmítl provést navržené důkazy nájemní smlouvou mezi žalobcem a I. t. s. r. o. o nájmu parkovacích míst, a fakturami, protože mají vypovídací hodnotu o existujících soukromoprávních vztazích žalobce, a nikoliv v posuzované věci. Žalobce jednal v úmyslu přímém, protože chtěl zablokovat vozidlo pana K.

10. **Žalobce v žalobě** namítal, že řízení trpělo vadami, skutkový stav byl nesprávně zjištěn, věc byla nesprávně posouzena a správní orgány zneužily a překročily meze správního uvážení. Byla zde okolnost vylučující protiprávnost, protože se jednalo o dovolenou svépomoc. Po žalobci nelze spravedlivě žádat, aby pouze čekal na pomoc státu, která přijde pozdě nebo nemusí přijít vůbec. Svépomoc je zvláštním případem odvracení krajní nouze. Přímé ohrožení zákonem chráněného zájmu spočívalo v opakujícím se protiprávním zasahování do vlastnického práva žalobce (respektive jeho společnosti J. V. s. r. o.) ze strany J. K. a jeho zaměstnanců, kteří neoprávněně parkovali na parkovacích místech vyhrazených k parkování nájemci žalobce I. t. s. r. o. a hotelovým hostům. J. K. a jeho zaměstnanci včetně jeho syna nic nedělali ani tehdy, když žalobce jejich protiprávní jednání fotograficky zaznamenával a vyzýval k zanechání jejich jednání. Žalobce vypověděl J. K. nájemní smlouvu na parkovací místo a průjezd hotelovým areálem. Na to J. K. podal žalobu z rušené držby. Nejpozději 24. 5. 2022 se J. K. dozvěděl o zániku svého titulu ke vstupu a výjezdu do areálu, neboť mu bylo doručeno usnesení Krajského soudu v Ostravě, kterým bylo potvrzeno usnesení o zastavení řízení (pro nezaplacení soudního poplatku). Rozsudek Okresního soudu ve Vsetíně o oprávněnosti výpovědi z nájmu tak nabyl právní moci 24. 5. 2022.
11. Způsob odvracení krajní nouze svépomocí byl v daném případě přiměřený. Nájemce žalobce, jehož parkovací místa pan K. neoprávněně blokuje, platí žalobci 69 147 Kč měsíčně. Pan K. svým protiprávním jednáním může poškodit žalobce o 7,6 milionu Kč ročně. Žalobce vozidlo T. K. blokoval do příjezdu policie z důvodu zachycení protiprávního jednání. Opakované předvolávání policie nevedlo k tomu, aby pan K. svého protiprávního jednání zanechal.
12. Jednání žalobce nenaplnňuje materiální znak. Chybí zde společenská škodlivost. Ta nebyla prokázána. Žalobce se pouze domáhal naplnění svých práv, odvracel nebezpečí a svépomocně odvracel krajní nouzi.
13. Správní orgány zneužily správní uvážení a překročily jeho meze tím, že neprovedly žalobcem navrhované důkazy.
14. Protiprávní jednání žalobce nebylo prokázáno žádným jednoznačným důkazem. Proto bylo namísto rozhodnout za použití zásady *in dubio pro reo* (ve prospěch žalobce) a řízení zastavit.
15. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** uvedl, že žalobní námitky jsou z větší části totožné jako námitky odvolací. Smyslem krajní nouze je odvrátit nebezpečí přímo hrozící zájmu

chráněnému zákonem. Nebezpečí je stav hrozící poruchou, který může být vyvolán různě, například působením přírodní síly (povodeň, požár, zemětřesení), technickými nedostatky (v dolech, dopravě) i nebezpečným lidským jednáním (viz rozsudek NSS č. j. 7 As 17/2005-98). Z argumentace žalobce není jasné, jaké bezprostřední nebezpečí odvracel. Naopak blokováním vozidla pana K. žalobce protiprávní stav udržoval a neodvracel. Jednání žalobce mělo bezesporu vazbu na soukromoprávní spor. Žalobce však svým jednáním nedocílil ochrany svých subjektivních práv, ale jen pomsty či schválnosti ve smyslu způsobení určitých nepříjemností a omezení pro získání pocitu zadostiučinění. Žalovaný nerozporoval, že pan K. neměl oprávnění vjíždět do žalobcova areálu.

16. Objektem přestupku je zájem na kultivovaném řešení sporů. Předmětem řízení v posuzované věci není přestupkové jednání J. K. či jeho zaměstnanců nebo syna T. K., ale výhradně posouzení jednání žalobce. Nelze srovnávat jednání žalobce a použití technického prostředku (tzv. botičky) policií za účelem zjištění totožnosti pachatele přestupku. Nešlo o dovolenou svépomoc žalobce a jeho jednání nemá totožný účel jako blokování vozidel orgány veřejné moci. Žalobce veřejnou mocí nedisponuje. Jeho zásah nebyl autoritativním zásahem orgánu veřejné moci. Jeho jednání nesmí nahrazovat zásah veřejné moci. Jeho jednání nebylo adekvátní okolnostem a zjevně nevedlo k žádnému legitimnímu účelu.
17. Provedení důkazů navržených v odvolání by nemělo žádný vliv na posouzení jednání žalobce jako schválnosti.
18. Jednání žalobce bylo úmyslné. Žalobce si musel být vědom, že svým jednáním zabrání výjezdu červené dodávky. Žalobce se k jednání doznal, chtěl vozidlo pana K. zablokovat. Žalovaný nepřisvědčil argumentu žalobce, že jeho úmyslem bylo zajistit případného přestupce a dosáhnout jeho postihu za přestupkové jednání. Nic takového žalobce ani neinicioval.
19. **Žalobce v replice** upřesnil, že je nepravdivé tvrzení žalovaného, že žalobce neinicioval postih J. K. za protiprávní parkování v areálu. Žalobce zaslal 28. 8. 2022 městskému úřadu podnět k zahájení řízení, kde podrobně vylíčil protiprávní jednání J. K. z 26. 5. 2022. Městský úřad 20. 6. 2023 žalobce vyrozuměl o odložení všech věcí v uvedeném podnětu. Žalobce toto vyrozumění přiložil k replice.
20. Žalobce nepřivolal 26. 5. 2022 Policii ČR, protože věděl, že okamžitě po zablokování dodávky ji měl volat pan K. a žalobce v areálu čekal na její příjezd. Žalobce nemohl předpokládat, že J. K. přivolal policejní hlídku až se značným časovým odstupem, že policie nebude vyžadovat přítomnost žalobce, který měl pracovní povinnosti v areálu své společnosti a byl připraven na pokyn policie okamžitě ukončit blokování dodávky J. K.
21. **Soud přezkoumal** napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
22. Advokát žalobce **při jednání soudu** podrobně opakoval žalobní argumentaci a dodal, že pod parkovištěm je splašková kanalizace, která není chráněná. Nikdo nepředpokládal, že na parkoviště pro osobní vozidla budou vjíždět kamiony, které váží až 50 tun. Ze strany pana K. docházelo k hrubému slovnímu napadání zástupců společnosti I. s. r. o. Kamion, který navedl pan K. na parkoviště, stojí i přes osm parkovacích míst pro osobní vozidla. Když na místo přijede policie, je bezradná a neví, jak situaci řešit, jen řekne, ať je žalobce

nechá vyložit nakládku. V den přestupku neexistovalo ani předběžné opatření, takže pan K. do areálu neměl povolený vjezd. Významný nájemce žalobce (I. s. r. o.) už zamýšlí vypovědět nájem kanceláří a parkovacích míst z důvodu schválnosti pana K.

23. Žalobce s přestupkem nesouhlasil, protože nemá zastání v policii ani v městském úřadu. Pan K. navádí na parkoviště pro osobní vozy kamiony, které patnáctinásobně přetíží parkoviště. Kamion vjede do areálu, i když jsou tam dopravní značky. Ani státní ani městská policie nevěděla, jak má situaci řešit. Žalobce je bezradný. Pan K. je tak drzý, že dokonce opakovaně volal policii na nájemce I. s. r. o. za to, že řádně parkovali na místech, která mají pronajatá a platí si je. Jednatel této společnosti byl nepřičetný, když ho policie obtěžovala s výslechem. Pokud dá tento nájemce výpověď, žalobce přijde o 90 000 Kč měsíčně.
24. Žalovaný při jednání soudu odkázal na napadené rozhodnutí. Námitky žalobce jsou nedůvodné. Základ sporu žalobce s panem K. je občanskoprávní věc, kterou žalobce může řešit soudně. Existuje předběžné opatření, ale tím se nelze v této věci zabývat. I kdyby vjezd pana K. do areálu žalobce byl protiprávní, žalobce na něho nemůže reagovat protiprávně. Posuzované jednání žalobce bylo nelogické a kontraproduktivní. Pochopitelná by byla montáž závory. Institut krajní nouze na věc nedopadá, protože nešlo o bezprostředně hrozící nebezpečí. Obhajoba se míjí s předmětem řízení. U žalobce nešlo o postup, jako když policie použije tzv. botičku.
25. K tomu žalobce uvedl, že nemůže zatarasit parkoviště pro hosty.
26. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
27. Soud předesílá, že není oprávněn posuzovat majetková práva a spory dotčených osob, pouze přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí a postupů, které mu předcházely. Jinými slovy, předmětem soudního přezkumu jsou otázky, jestli byla naplněna skutková podstata projednaného přestupku a nebyly zde okolnosti vylučující protiprávnost jednání žalobce.
28. **Správní orgány žalobci přestupek prokázaly.** Ostatně, žalobce jednání nepopíral (v žalobě ani 26. 5. 2022 při projednání přestupku), ale naopak vysvětloval, proč o protiprávní jednání nešlo. Přestupek žalobce prokázaly svědecké výpovědi J. K. a jeho syna T. K., písemná vyjádření žalobce a J. K., fotografie Policie ČR, rozsudek Okresního soudu ve Vsetíně z 3. 6. 2022 č. j. 20 C 92/2020-163, kterým soud zamítl žalobu J. K. o určení neplatnosti výpovědi z nájmu pozemku, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Ostravě z 6. 4. 2022, č. j. 8 Co 72/2022-190, kterým soud potvrdil právě citovaný rozsudek Okresního soudu ve Vsetíně, a dále usnesení Okresního soudu ve Vsetíně z 3. 6. 2022, č. j. 11 C 18/2022-173, kterým soud vydal předběžné opatření umožňující J. K. přístup a vjezd vozidel s hmotností do šesti tun se stáním do 30 minut pro vykládku a nakládku u budovy č. p. 2185 v k. ú. a obci Vsetín. Tyto důkazy byly v souladu s oznámením přestupku Policií ČR.
29. Soud provedl při jednání důkazy sedmi barevnými fotografiemi kamionu, který parkuje v areálu žalobce (jak je zjevné z porovnání s fotografiemi přiloženými k oznámení přestupku Policií ČR). Z toho dvě fotografie jsou označeny časovými údaji, a to 9. 11. 2023 a 20. 11. 2023. Soud ve vztahu k posuzované věci zjistil, že se přestupku žalobce ze dne 26. 5. 2022 netýkají; dokládají v jiné dny pouze okolnosti věci, které žalobce podrobně popisoval.
30. **Posuzované jednání žalobce byla nutná obrana, která však nebyla přiměřená.** Žalobce se obhajoval tím, že u něj šlo o dovolenou svépomoc.

31. Podle § 14 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, *každý si může přiměřeným způsobem pomoci k svému právu sám, je-li jeho právo ohroženo a je-li zřejmé, že by zásah veřejné moci přišel pozdě.*
32. Podle § 14 odst. 2 občanského zákoníku *brozí-li neoprávněný zásah do práva bezprostředně, může jej každý, kdo je takto ohrožen, odvrátit úsilím a prostředky, které se osobě v jeho postavení musí jevit vzhledem k okolnostem jako přiměřené. Směřuje-li však svépomoc jen k zajištění práva, které by bylo jinak zmařeno, musí se ten, kdo k ní přikročil, obrátit bez zbytečného odkladu na příslušný orgán veřejné moci.*
33. Žalobce v posuzované věci neprokázal, že se 26. 5. 2022 na orgány veřejné moci obrátil a využil prostředků, které mu právní řád na ochranu jeho práv stanoví. Žalobce neprokázal, že by se obracel na policii i v jiných dnech a že měl důvod se domnívat, že by pomoc nepřišla včas. Žalobce proto neprokázal, že jeho svépomoc byla dovolená a přiměřená. Žalobce ani netvrdil, že při blokování vozidla J. K. 26. 5. 2022 byl jeho majetek ohrožen nenahraditelným nebo těžko nahraditelným způsobem. Svépomoc není prostředek pomsty a musí směřovat k bezprostřední ochraně subjektivního práva, které je bezprostředně ohroženo.
34. Český právní řád neumožňuje žalobci bránit svá vlastnická práva nedovolenou svépomocí namísto například podání občanskoprávní žaloby, případně využití jiných právních prostředků obrany. Svépomoc je spíše kategorií soukromého – občanského práva. Správní právo trestní má zvláštní instituty – krajní nouzi, kterou se žalobce obhajoval, a nutnou obranu.
35. Ustanovení § 24 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „ZOP“), ke krajní nouzi stanoví, že *čin jinak trestný jako přestupek není přestupkem, jestliže jím někdo odvrací nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem.*
36. Podle § 24 odst. 2 ZOP *nejde o krajní nouzi, jestliže toto nebezpečí bylo možno za daných okolností odvrátit jinak nebo následek tímto odvracením způsobený je zřejmě stejně závažný nebo ještě závažnější než ten, který hrozil, anebo byl-li ten, komu nebezpečí hrozilo, povinen je snášet.*
37. Podle § 25 odst. 1 ZOP *čin jinak trestný jako přestupek není přestupkem, jestliže jím někdo odvrací přímo hrozící nebo trvající útok na zájem chráněný zákonem.*
38. Podle § 25 odst. 2 ZOP *nejde o nutnou obranu, byla-li tato obrana zcela zjevně nepřiměřená způsobu útoku.*
39. V dané případě nešlo o krajní nouzi, protože se nejednalo o odvracení nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem. Nebyla zde reálnost a bezprostřednost nebezpečí v tu chvíli. Sám žalobce uváděl, že J. K. a jeho syn a zaměstnanci blokovali parkovací místa protiprávně opakovaně. Situaci bylo možné řešit jinak, bez porušení zákona a bez silového řešení a přebírání kompetencí orgánů veřejné moci, zejména technicky nebo občanskoprávní cestou.
40. Podmínkami jednání ve stavu krajní nouze jsou dodržení principu subsidiarity (nebezpečí nebylo možno v dané situaci odvrátit jinak) a proporcionality (jednáním nebyl způsoben zřejmě stejně závažný následek než ten, který hrozil). Uvedené zákonné předpoklady musí být naplněny kumulativně, chybí-li jeden z nich, nelze institut krajní nouze aplikovat (viz rozsudky NSS č. j. 8 As 119/2019-24, č. j. 5 As 72/2009-50 nebo č. j. 5 As 10/2011-111).

41. U žalobce mohlo jít o nutnou obranu, pokud by byla přiměřená. Lze bránit také majetek, nejen život a zdraví (srov. např. nález Ústavního soudu II. ÚS 317/01). V posuzované věci však obrana nebyla přiměřená, zjevně přesáhla meze stanovené zákonem. Šlo o exces. Žalobce zamezil vozidlu J. K. v odjezdu na více než tři hodiny a J. K. neměl žádnou možnost, jak z místa vozidlem odjet. Dne 26. 5. 2022 v 11 h nešlo o nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem, které nešlo odvrátit jinak, a nešlo ani o hrozící nebo trvající útok na zájem chráněný zákonem ve smyslu § 24 a § 25 ZOP.
42. Pojem způsob útoku v sobě zahrnuje nejen způsob provedení útoku, nýbrž i osobu útočníka, jeho úmysl a vlastnosti, prostředky použité k tomuto útoku apod. (srov. Šámal, P. a kol. Trestní zákoník I. § 1 až 139. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, str. 334). Nepoměr mezi jednáním žalobce (blokováním vozidla) a útokem J. K. na majetek žalobce parkováním 26. 5. 2022 v 11 h byl výrazný. Blokování vozidla žalobcem bylo příliš intenzivní v poměru k odstavenému vozidlu J. K. (významu jeho jednání). Nepoměr byl jasný a očividný. Nešlo pouze o nevhodné jednání žalobce, ale o hrubé jednání.
43. Obdobně rozhodl NSS o schválnosti například v rozsudku č. j. 4 As 69/2005-46 (žalobce bránil v odchodu jiné osobě tím, že zavřel bránu oplocení a držel ji). NSS zdůraznil, že *soudům ve správním soudnictví nepřísluší při přezkoumávání rozhodnutí o přestupku proti občanskému soužití ani nepřímou určovat či jinak posuzovat vlastnická práva či povinnosti stěžovatele k pozemkům a práva s nimi spojená (v daném případě právo z věcného břemene), neboť předmětem posouzení ve správním soudnictví může být v dané přestupkové věci pouze zákonnost rozhodnutí přestupkové komise a krajského úřadu, které rozhodovaly o přestupkovém jednání stěžovatele*. Tyto právní závěry platí i pro posuzovanou věc. Žalobce ve správním i soudním řízení podrobně popisoval okolnosti věci. Tyto argumenty patřily však spíše do občanskoprávního řízení.
44. **Jednání žalobce bylo úmyslné** a byl srozuměn se spácháním přestupku (věděl). Volní složka žalobce (chtěl) se projevila v chování žalobce a nebylo třeba, aby sám žalobce poskytl „slovní informaci“ (srov. nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 722/09). Vůle může mít podobu chtění nebo srozumění (rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tdo 1298/21). Žalobce nepočítal s tím, že nastane cokoli, co by zabránilo následku a byl s následkem svého jednání smířený. To, že si byl žalobce vědom následků svého jednání, vyplývá z jeho tvrzení, že „si v areálu, který mu patří, zaparkoval své vozidlo tak, že znemožnil odjezd vozidla, které se v areálu obviněného nacházelo zcela protiprávně a jehož řidič se stáním na soukromém parkovišti obviněného dopouštěl přestupku proti majetku obviněného“ (viz např. vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 5. 11. 2023). V odvolání z 20. 11. 203 žalobce uvedl, že zablokováním červeného vozidla jednal podle § 14 občanského zákoníku o svépomoci a zachytil jednání J. K. do příjezdu policie. Vůlí je v tomto smyslu třeba rozumět i srozumění pachatele s následkem, neboť srozumění je v podstatě formou chtění (srov. SOLNAŘ V., FENYK J., CÍSAŘOVÁ D., Základy trestní odpovědnosti, podstatně přepracované a doplněné vydání, nakladatelství Orac, vydání první, 2003). Srozumění pachatele s následkem by bylo možno dovodit jen v těch případech, kde lhostejnost pachatele k tomu, zda následek nastane či nenastane, vyjadřuje jeho kladné stanovisko k oběma těmito možnostem (tzv. nepravá lhostejnost). Jedná se tedy o aktivní volní vztah k relevantnímu trestně právnímu následku (srov. též ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákoník I. § 1 až 139. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 221 až 223) – viz rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 6 Tdo 1224/19.

45. **Jednání žalobce bylo společensky škodlivé** – přestupek měl materiální znak. Podle rozsudku NSS č. j. 5 As 104/2008-45 naplnění formálních znaků skutkové podstaty přestupku bude běžně znamenat i naplnění znaku materiálního, tedy porušení nebo ohrožení určitého zájmu společnosti. Jen v případě přistoupení dalších významných okolností bude moci správní orgán uzavřít, že k naplnění materiální stránky nedošlo. V daném případě však žádné takové významné okolnosti nenastaly. Soud shodně se správními orgány dospěl k závěru, že v posuzované věci nebyla žádná významná okolnost, která by vyloučila škodlivost jednání žalobce. Ten měl možnost bránit se proti schválnostem a protiprávním jednáním pana K. a jeho zaměstnanců celou řadou zákonných prostředků, jak soud uvedl výše. Žalobce neuvedl žádnou okolnost, co mu ve využití těchto prostředků bránilo.
46. Soud neshledal ve věci **opomenuté důkazy**. Nájemní smlouva s I. t. s. r. o. a faktury na nájemné nemohly potvrdit nebo vyvrátit blokování vozidla zaparkováním před ním. Dokazování těmito listinami bylo proto nadbytečné. Nikdo nezpochybňoval existenci nájemních vztahů a nutnost parkování nájemců a hostů žalobce v areálu. Vyrozumění o odložení věci podezření z přestupku z 20. 6. 2023 (které podal žalobce) je součástí správního spisu na č. l. 108.
47. Žalobce „nemá právo na potrestání jiného“, trestání patří do kompetence státu, platí zásada oficiality a oznamovatel nemá veřejné subjektivní právo na zahájení řízení o přestupku jiné osoby (srov. rozsudek NSS č. j. 4 Ans 6/2006-162, č. j. 5 As 10/2010-75 nebo č. j. 3 As 9/2013-35), a to ani žalobou proti nečinnosti (rozsudek NSS č. j. 3 Ans 1/2009-58). Na druhou stranu, v případě žalobce se však také mohlo jednat o právo na účinné vyšetřování, protože jde o ochranu jeho majetku a žalobce je protiprávním jednáním jiných osob poškozován. Jiná řízení však nejsou předmětem soudního přezkoumání v posuzované věci.
48. Přesto bylo na žalobci, aby protiprávní jednání pana K. nebo jeho zaměstnanců oznamoval městské policii, Policii ČR nebo městskému úřadu (písemně s předložením či navržením důkazů – fotografií, videozáznamů včetně případných metadat, navržením výsledků nestranných svědků atd.), případně jejich nadřízeným orgánům. Žalobce mohl využít dalších prostředků ochrany, především v občanskoprávním řízení (včetně předběžného opatření), která mohl následně vymáhat zákonnými prostředky. Dále žalobce mohl použít technické a jiné právní prostředky k zabránění neoprávněného vjezdu do jeho areálu (například brána nebo závora s příslušnými technickými doplňky, stavební úpravy, stanovení změny využití území stavebním úřadem atd.).
49. Fotografie, které předložil ve správním řízení žalobce a které zaznamenávají parkování pana K. a jeho zaměstnanců na místech, kde nebyli oprávněni parkovat, jsou součástí správního spisu na č. l. 114 a 115. Žalovaný neměl povinnost provádět jimi dokazování, protože se nevztahují k projednávanému přestupkovému jednání žalobce. Nešlo o opomenuté důkazy, protože žalovaný v rozhodnutí o odvolání v posledním odstavci na straně 7 uzavřel, že nesouvisí s projednávaným případem.
50. Soud tedy nepřisvědčil žalobní námitce, že zde byl opomenutý důkaz. Takzvané opomenuté důkazy, tj. důkazy, o nichž v řízení nebylo přes návrh účastníků rozhodnuto, případně důkazy, jimiž se soud či správní orgán při postupu podle zásady volného hodnocení důkazů přes návrh účastníků vůbec nezabýval, téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, ale současně též jeho protiústavnost [čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod; k tomu srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 61/94 či rozsudek NSS č. j. 1 Afs 76/2009- 56, body 31 a 32, nebo č. j. 9 Azs 15/2008-108]. Jde tedy o procesní situace, v nichž účastník řízení navrhl provedení konkrétního důkazu, přičemž návrh

na toto provedení byl bez věcně adekvátního odůvodnění zamítnut, eventuálně zcela opomenut. To znamená, že ve vlastních rozhodovacích důvodech o zamítnutí návrhu na provedení důkazu nebyla zmínka buď vůbec žádná, či toliko okrajová a obecná, neodpovídající povaze a závažnosti věci (srov. např. nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2343/08). O takovou situaci se však v posuzované věci nejednalo. Žalovaný se vyjádřil, proč jsou právně bezvýznamné listiny, které se týkají smluvního vztahu s nájemcem I. s. r. o. Ty dokládají okolnosti věci, které nebyly mezi účastníky řízení sporné.

51. Soud nezjistil ani překročení mezí nebo zneužití správního uvážení ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. při určení výše pokuty, ani při výběru procesních kroků, včetně výběru a hodnocení důkazů.
52. V posuzované věci nebylo možné **rozhodnout ve prospěch žalobce v souladu se zásadou *in dubio pro reo***. Ve správním řízení (ani následně v soudním řízení správním) nevyšly najevo žádné takové okolnosti, které by zpochybňovaly věrohodnost provedených a použitých důkazů usvědčujících žalobce z projednaného přestupku. Otázka viny žalobce byla postavena najisto. Skutkový stav byl zjištěn v nezbytném rozsahu a o průběhu posuzovaného skutku nevyvstaly žádné rozumné pochybnosti, které by aktivovaly povinnost správního orgánu postupovat podle zásady *in dubio pro reo*. Použití této zásady přichází v úvahu pouze tehdy, jestliže pochybnosti, které v řízení vznikly o nějaké skutkové otázce, trvají i po provedení a zhodnocení všech dostupných důkazů. K uplatnění této zásady je tedy možné přistoupit teprve za situace, kdy není možné se jednoznačně přiklonit k žádné skupině odporujících si důkazů (např. rozsudky NSS č. j. 2 As 109/2012-26, či Nejvyššího soudu č. j. 3 Tdo 294/2023-678). O takovou situaci se však v posuzované věci nejednalo. Nutná obrana žalobce nebyla přiměřená a nebyla zde žádná z okolností vylučujících protiprávnost jednání žalobce.
53. Závěrem soud shrnuje, že v posuzované věci se jednalo o nutnou obranu majetku žalobce. Tato obrana však byla zjevně nepřiměřená. Nejednalo se ani o dovolenou svépomoc. Žalobce se mohl bránit opakujícím se protiprávním jednáním J. K., jeho syna a zaměstnanců jinými prostředky, včetně dostupných prostředků právní ochrany.
54. Soud neshledal v postupu městského úřadu a žalovaného právní vady a rozhodnutí shledal jako souladné se zákony a mezinárodními smlouvami, proto žalobu zamítl jako nedůvodnou.
55. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 21. května 2025

Martina Rýznarová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. A. V.